

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/149/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423204250
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1423204250.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členiek senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobkyne: U.. Z. X. Ö. G. A. W. E. F. K. Á. , E. B. XX.XX.XXXX, I. I., I. Č.. X, zastúpená spoločnosťou: Mgr. Peter Serina, advokátska kancelária s. r. o., IČO: 36 858 510, Bratislava, Poľnohospodárska č. 10, za ktorú koná Mgr. Peter Serina proti žalovanému: W. S. W. P. P. Á. X. , E. B. XX.X.XXXX, I. I., M. Č.. XX, zastúpený spoločnosťou: FAKTOR Legal, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 53 495 730, Bratislava, Bárdošova č. 2/A, za ktorú koná JUDr. Dávid Faktor, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 30. augusta 2023, č. k. 65 C 11/2023-69, takto

rozhodol:

Uznesenie Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 30. augusta 2023, č. k. 65 C 11/2023-69,
- vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť, aby sa nepribližoval k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s výnimkou procesných úkonov na súde, polícii či úrade, na ktoré bude žalovaný predvolaný za prítomnosti žalobkyne, m e n í tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z a m i e t a ,
- vo výroku III., ktorým poučil žalovaného, že nariadené neodkladné opatrenie na návrh niektorej z procesných strán súd zruší v prípade, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené, ako aj že žalovaný môže podať žalobu vo veci samej, predmetom ktorej bude nárok na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia z r u š u j e a
- vo výroku IV., ktorým žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, m e n í tak, že žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Mestský súd Bratislava IV uznesením zo dňa 30.8.2023, č. k. 65 C 11/2023-69, vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť, aby sa nepribližoval k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s výnimkou procesných úkonov na súde, polícii či úrade, na ktoré bude žalovaný predvolaný za prítomnosti žalobkyne, vo výroku II. vo zvyšku návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Vo výroku III. poučil žalovaného, že nariadené neodkladné opatrenie na návrh niektorej z procesných strán súd zruší v prípade, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené, ako aj že žalovaný môže podať žalobu vo veci samej, predmetom ktorej bude nárok na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia a vo výroku IV. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 324 ods. 1 a ods. 3, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d), f), g) a h), § 336 ods. 1 a § 337 ods. 1 C.s.p. a vecne tým, že sa žalobyňa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť, (I) aby sa k nej nepribližoval na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s výnimkou procesných úkonov na súde, polícii či úrade, na ktoré bude žalovaný predvolaný za prítomnosti žalobkyne; (II) aby sa nepribližoval na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov k motorovému vozidlu EČV: I (III) aby nevstupoval do bytového domu, v ktorom má žalobyňa trvalé bydlisko; (IV) aby písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami nekontaktoval žalobkyňu; (V) zákaz zhotovovať video a audio nahrávky žalobkyne

na verejných priestranstvách a vo verejne prístupných zariadeniach. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnila tým, že žalovaného pozná zo vzťahu, ktorý trval od mája 2020 do cca mája 2021, kedy došlo k rozchodu. Ukončenie ich vzťahu považovala za definitívne a so žalovaným nekomunikovala ani nevyhľadávala jeho prítomnosť. To on ju vyhľadával, keď navštevovala posilňovňu, rovnako tak na ulici natáčal jej motorové vozidlo, prípadne monitoroval jej pohyb po uliciach a v posilňovni, čo zistila z videí, ktoré žalovaný zhotovil a doložil ako dôkaz k návrhu na zákaz priblíženia, ktorý bol súdom zamietnutý. Žalovaný ju dlhodobo monitoruje na verejne prístupných priestoroch, a to v období od októbra 2022 do marca 2023. Podivné konanie až prenasledovanie žalobkyne vyústilo do útoku na jej motorové vozidlo dňa 13.5.2023, čo malo za následok vznik škody vo výške 322,13 €. Agresívne konanie žalovaného voči nej a jej majetku pokračovalo v nasledujúci deň 14.5.2023, keď bola podať oznámenie na polícii o poškodení motorového vozidla, pričom po odchode z polície chcela odísť s motorovým vozidlom. Skôr ako tak stihla urobiť, šiel okolo žalovaný a poškriabal jej auto pozdĺž celej pravej strany. Kým sa spamätala, žalovaný bol už na konci ulice. Rozbehla sa ulicou s cieľom získať fotografiu osoby, ktorá jej poškriabala auto z prednej časti, nakoľko ju videla len od chrbta a mala dáždnik. Keď ju žalovaný spoznal, brutálne ju napadol, popri tom na ňu kričal, že ju zabije. Žalovaný jej spôsobil vážnu fyzickú ujmu, pričom rehabilitácie prebiehajú doteraz a žalobkyňa navštevuje psychologickú pomoc. Je rodená Bratislavčanka, ktorá sa v Starom meste narodila, žije tu celý život a vlastní tu byt, v ktorom býva. Žalovaný býva v Bratislave približne od decembra 2019. Ona pracuje v Rakúsku a ako rezidentka má parkovaciu kartu, pričom jej rezidentská zóna končí pri G. ceste, to znamená nepatrí do nej hlavná stanica a I., preto hľadá miesto vo svojej rezidentskej zóne, čo najbližšie k hlavnej stanici a parkuje tam, kde sa jej podarí voľné miesto nájsť. V psychologickkej poradni jej odporučili, aby sa žalovanému vyhýbala a aby sa nepohybovala v miestach, kde sa môže pohybovať on. Takúto radu nie je možné akceptovať, nakoľko je absurdné aby sa poškodená musela skrývať a páchatel mohol ďalej nerušene žiť svoj život, bez akýchkoľvek obmedzení. Motorové vozidlo, ktoré žalovaný poškodil, používa aj jej dcéra a niekedy aj kamarátka. Preto má obavu, aby nenapadol aj jej dcéru. Škodu na motorovom vozidle vyčíslila vo výške 1.609,90 € a útokom na jej fyzickú integritu jej spôsobil škodu vo výške viac ako tisíc eur.

1.3. Súd prvej inštancie čiastočne vyhovel návrhu žalobkyne, keď dospel k záveru, že na základe predložených listín možno v tomto štádiu konania konštatovať, že osvedčila danosť práva, ktorému sa má poskytnúť ochrana, keďže konaním žalovaného došlo k ohrozeniu jej telesnej integrity. Na základe uvedeného považoval za dôvodné uložiť žalovanému povinnosť nepribližovať sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s výnimkou procesných úkonov na súde, polícii, či úrade. Prihliadol najmä na obsah uznesenia ČVS: ORP-318/SMZ-B1-2023 zo dňa 15.5.2023, podľa ktorého skutkovej vety po tom, ako žalovaný poškodil motorové vozidlo žalobkyne, táto za ním prišla a žalovaný ju následne na mieste verejnosti prístupnom fyzicky napadol tak, že ju udrel zovretou päťou do temena hlavy (2 cm tržná rana). Následne žalobkyňa spadla na zem na kolená a žalovaný ju kopol do oblasti sedacích svalov. Žalovaný spáchanie skutku priznal. Z fotodokumentácie predloženej žalobkyňou je zrejme zranenie v oblasti hlavy a dolných končatín. Z dôvodu utrpených zranení bola žalobkyňa pracovne neschopná od 15.5.2023 do 31.5.2023 (hlásenie o pracovnej neschopnosti, úradne preložené z nemeckého jazyka) a následne absolvovala sériu rehabilitačných procedúr (10-krát masáž a 10-krát ultrazvuk krčnej a bedrovej chrbtice). V ďalšej časti návrhu, ktorým sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť nepribližovať sa na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov k jej motorovému vozidlu EČV: I súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobkyňa v tejto časti neosvedčila potrebu neodkladnej úpravy pomerov, a preto návrh v tejto časti zamietol. Dôvodil, že pre praktické účely nepovažuje za dôvodné zakazovať žalovanému približovať sa k motorovému vozidlu, čo by ho mohlo obmedzovať v bežných činnostiach, pričom z videozáznamov naopak vyplýva, že práve žalovaný považuje konanie žalobkyne spočívajúce v odstavovaní jej vozidla v blízkosti jeho bydliska za prenasledovanie. K incidentu kedy žalovaný poškriabal motorové vozidlo a ku ktorému došlo dňa 14.5.2023 súd prvej inštancie uviedol, že išlo o ojedinelý skutok, žalovaný sa k nemu priznal a je ochotný nahradiť škodu, pričom obdobné skutky by mali byť primárne riešené v trestnom, prípadne priestupkovom konaní. Navyše je názoru, že spôsobom, akým bol formulovaný petit návrhu, sa nemusí dosiahnuť účel neodkladného opatrenia spočívajúci v predchádzaní ďalšiemu prípadnému poškodeniu vozidla. Hypoteticky k poškodeniu vozidla môže dôjsť aj zo vzdialenosti väčšej ako 5 m. Rovnako tak prvoinštančný súd zamietol aj časť návrhu, ktorým sa žalobkyňa domáhala, aby súd zakázal žalovanému vstupovať do bytového domu, v ktorom má trvalé bydlisko, pričom však netvrdila, že by neoprávnene vstupoval do bytového domu, v ktorom býva. Neuvedla žiadne skutočnosti osvedčujúce dôvodnosť tejto časti návrhu a potreba neodkladnej úpravy pomerov v tomto smere nevyplýva ani zo žiadnych predložených dôkazov. Návrh žalobkyne, ktorým žiadala, aby súd žalovanému zakázal

písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami ju kontaktovať rovnako zamietol s odôvodnením, že predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa ustanovenia § 325 ods. 2 písm. g) C.s.p. je, aby zo strany osoby, proti ktorej návrh smeruje, dochádzalo k takej forme komunikácie, ktorá je spôsobilá ohroziť telesnú alebo duševnú integritu kontaktovanej osoby. Znamená to, že by malo ísť o dlhodobé, mnohopočetné ataky, ktoré svojou intenzitou skutočne vzbudzujú obavy o telesné alebo psychické zdravie. Zopakoval, že žalobkyňa v návrhu netvrdila, že by ju mal žalovaný na pravidelnej báze kontaktovať spôsobom, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať v nej obavy o svoju integritu a ani nepredložila žiadne dôkazy, napr. sms správy, výpisy hovorov a podobne, z ktorých by bolo možné považovať za osvedčenú potrebu okamžitej úpravy zo strany súdu. Napokon zamietol aj časť návrhu, ktorým sa žalobkyňa domáhala, aby žalovanému zakázal zhotovovať video a audio nahrávky žalobkyne na verejných priestranstvách a vo verejne prístupných zariadeniach z dôvodu, že v aktuálnom štádiu konania nie je dôvodné nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúce v zákaze vyhotovovať takéto obrazové, resp. zvukové, či obrazovo-zvukové záznamy, keďže by tým mohlo dôjsť k obmedzeniu práv žalovaného zabezpečiť si prípadný dôkaz v situácii, kedy by sa sám cítil ohrozený. Dôvodil, že z predložených videozáznamov vyplýva, že žalovaný ich vyhotovoval s úmyslom, aby boli ďalej použité na účely trestného, prípadne civilného konania, keďže bol názoru, že žalobkyňa sa svojim konaním dopúšťa prenasledovania jeho osoby, pričom tieto záznamy aj skutočne boli použité v konaní, ktorým sa domáhal nariadenia neodkladného opatrenia návrhom zo dňa 5.6.2023 spočívajúcom v zákaze priblíženia, čo potvrdila žalobkyňa a čo vyplýva aj z čestného vyhlásenia jej dcéry. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný vyhotovil videozáznamy žalobkyne s úmyslom použiť ich na úradné účely s cieľom ochrany svojich práv. V danom prípade však nebolo osvedčené, že žalovaný vyhotovuje obrazové záznamy žalobkyne s cieľom neprimerane zasahovať do jej integrity, napr. zverejňovaním záznamov na sociálnych sieťach prístupných tretím osobám s posmešnými, prípadne vulgárnymi komentármi. Súd prvej inštancie uzavrel, že považoval za osvedčené, že žalovaný žalobkyňu fyzicky napadol, čím jej spôsobil zranenia, v dôsledku ktorých bola aj pracovne neschopná, a preto mu uložil povinnosť nepribližovať sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 5 m. Samotným nariadením neodkladného opatrenia sa dosiahne trvalá úprava pomerov medzi stranami, preto žalobkyňi neuložil povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej (§ 336 ods. 1 C.s.p.). avšak v zmysle § 337 ods. 1 C.s.p. poučil žalovaného o možnosti podať žalobu vo veci samej, predmetom ktorej bude nárok na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia. Lehotu na podanie žaloby s ohľadom na citované ustanovenie Civilného sporového poriadku neurčil.

1.4. Vo výroku IV. súd prvej inštancie rozhodol právne o trovách konania podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. s odôvodnením, že vzhľadom na to, že žalobkyňa spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia nepodala aj žalobu vo veci samej a uplatnila päť návrhov, pričom úspešná bola v časti, v ktorej sa domáhala zákazu priblíženia, v ostatných častiach návrhu bola neúspešná, jej úspech predstavuje 20 % a úspech žalovaného 80 %. Prevažuje tak úspech žalovaného, ktorému by prislúchal nárok na náhradu trov konania. Keďže v štádiu, kedy o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodoval súd prvej inštancie, žalovanému žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti a v časti o nároku na náhradu trov konania (výroky I. a IV.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Skutkové tvrdenia žalobkyne uvedené v návrhu považuje za zavádzajúce a až úmyselne klamlivé a podľa jeho názoru pre vyhovieť návrhu neexistuje (neexistovala) naliehavá potreba úpravy pomerov, deklarovaná subjektívna obava z jej ohrozenia nie je objektívne reálna. Uviedol, že incident, ktorý má zakladať v návrhu zmieňované obavy žalobkyne sa stal dňa 14.5.2023, avšak žalobkyňa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podala až viac ako dva mesiace po tomto incidente. Od daného incidentu sa so žalobkyňou nestretol ani náhodne ani cielene, ani sa cielene nepohyboval tak, aby takéto stretnutie mohlo nastať. Nevie tak vysvetliť, ako viac ako dva mesiace po incidente, vznikla naliehavá potreba úpravy pomerov. Nie je reálne ani uveriteľné, že by sa žalobkyňa viac ako dva mesiace žalovaného nebála a potom zrazu, bez akejkoľvek príčiny, sa báť začala a podala predmetný návrh. Žalobkyňa ani nepoukazuje na žiadne konanie žalovaného, ktoré by preukazovalo akékoľvek ohrozenie z jeho strany v čase od incidentu do podania návrhu, resp. ani pred incidentom a aj neskôr. Žalobkyňi sa nikdy nevyhrážal a opak nielen že nepreukázala, ale ani nepreukazovala. Konanie žalobkyne, ktorá ako tvrdí viac ako dva mesiace znášala obavu o svoju integritu a až potom podala návrh, považuje za rozporné so zásadou vigilantibus iura scripta sunt a za šikanózne zneužívanie práva. Poukázal aj na to, že v skoršom podaní návrhu jej nebránila žiadna objektívna skutočnosť. Skonštatoval, že súd prvej inštancie na základe obsahu spisu nedostatočne zistil skutkový stav ohľadne potenciálneho ohrozenia žalobkyne a tiež, že vec nesprávne právne posúdil, keď ustálil naliehavú potrebu úpravy pomerov, hoci žalobkyňa bola dlhú

dobu po incidente, ktorý mal zakladať jej obavu z ohrozenia integrity, nečinná. V skutočnosti je práve žalobkyňa tou, ktorá mala tendenciu žalovaného prenasledovať, vyhľadávať jeho prítomnosť, citovo ho vydierať a byť agresívna v prípade, ak sa jej odmietal podriaďiť a sťažovať jeho obvyklý spôsob života, čo z dôvodu nečinnosti polície, ktorá ho na základe ním podaného trestného oznámenia dňa 13.3.2023 (viac ako dva mesiace pred incidentom) nebola schopná ochrániť, vyústilo v incident. Uviedol, že sa to udialo po tom, ako ho žalobkyňa začala naháňať smerom k domu, kde býva, a on ju zo zúfalstva udrel, poprel však ňou tvrdeny „brutálny spôsob“, raz ju udrel rukou a raz ju „symbolicky“ kopol do zadku. Z priloženého znaleckého posudku chirurga vyplýva, že poškodenie zdravia žalobkyne nedosahovalo žiadnu „brutálnu“ intenzitu. Prehnane dramatický opis incidentu zo strany žalobkyne zjavne nekorešponduje so znalcom zistenými poškodeniami zdravia, ako aj odmietanie odpovedať na otázky jeho obhajcu v súvisiacom trestnom konaní, hoci na to nemala zákonný dôvod, podľa jeho názoru nasvedčujú tomu, že žalobkyňa je špekulantka, vymýšľa si a ide jej skôr o šikanovanie žalovaného. Súd prvej inštancie preto situáciu nesprávne vyhodnotil, keďže žalovaný nemá záujem ani vyhľadávať prítomnosť žalobkyne, ani ju akokoľvek kontaktovať (ani jej auto, ani jej dcéru, ani nikoho a nič čo s ňou súvisí). Práve naopak - jeho kroky (podané trestné oznámenie, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj akt zúfalstva v podobe zmieneného incidentu) nasvedčujú tomu, že chce od nej doslova pokoj a chce, aby nevyhľadávala jeho prítomnosť, nesledovala ho, nečakávala ho pred domom striehnuc v aute a podobne. Poukázal aj na to, že incident sa stal v bránke do vchodu jeho bytového domu, kam ho prenasledovala a naháňala, čo vylučuje záver o tom, že by ju vyhľadal, resp. mal záujem vyhľadávať on. Incident sa nestal za okolností, že by ju vyhľadal alebo len tak niekde bez dôvodu napadol na verejnom priestranstve, ale bola to impulzívna reakcia na neustále prenasledovanie a šikanovanie z jej strany, čo vylučuje akúkoľvek racionálnu obavu, že by jej mal záujem akokoľvek ublížiť. Navyše nikdy nebol v blízkosti domu či bytu, kde žalobkyňa býva, jej dcéru ani nepozná. Žalobkyňa nemôže tvrdiť, že ak ho sama vyhľadáva, že by to zakladalo jej obavu o svoju integritu. Z jeho strany išlo o jediný incident „zo zúfalstva“, vyprovokovaný žalobkyňou vo vchode do jeho bytového domu, kde sa žalobkyňa nemá prečo vyskytovať a už vôbec ho tam nemá prečo naháňať. Poprel, že jej poškodil auto a ak žalobkyňa tvrdí, že chcela vyhotoviť fotku osoby, ktorá jej poškodila vozidlo, toto nijako nepreukázala, pretože jeho fotka ako kráča po ulici alebo vstupuje do domu, nepreukazuje a ani nie je spôsobilá preukázať poškodenie jej vozidla. Súd prvej inštancie teda v napadnutom rozhodnutí nesprávne vyhodnotil (právne posúdil) aj existenciu dôvodov na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré v skutočnosti neexistujú. K motivácii žalobkyne uviedol, že je jeho bývalou priateľkou (partnerkou) a rozišli sa v októbri 2020 po tom, ako zistil, že žalobkyňa má zvláštne správanie a manipulatívne tendencie, nenechávala mu žiadny priestor pre jeho súkromie, vyžadovala jeho plnú pozornosť a keď jej ju nevenoval, dožadovala sa jej spôsobmi, ktoré nemožno považovať ani za primerane normálne (naliehavá komunikácia, vrátane elektronickej, dobiedzanie, citové vydieranie a vulgárne vystupovanie). Žalobkyňa rozchod, zrejme aj z dôvodu istej formy psychickej poruchy, nebola schopná akceptovať normálnym spôsobom. Nevedela sa od neho odpútať a neustále sa ho snažila kontaktovať rôznymi spôsobmi, vyhľadávala jeho prítomnosť. Čakávala v aute pred vchodom do domu, kde býva, pri odchode z domu ho prenasledovala a keď zistila, že má novú priateľku (aktuálne už manželku), začala kontaktovať aj ju. Mnohé z opísaných prejavov však dokázať nevie, avšak súdu predložil viacero dôkazov preukazujúcich neželané kontaktovanie jeho osoby, ako aj osoby jeho manželky, ich prenasledovanie a vyhľadávanie ich prítomnosti zo strany žalobkyne. Toto dlhodobo zhoršovalo kvalitu jeho života, stresovalo ho to a vyvolávalo aj obavy o svoj život a zdravie, keďže „stalkerské“ tendencie žalobkyne mali stupňujúcu sa intenzitu. Z uvedených dôvodov podal na ňu aj trestné oznámenie dňa 13.3.2023, avšak do dnešného dňa situácia nebola vyriešená. V odvolaní ďalej žalovaný uvádza podrobný opis okolností vzniku ich vzťahu, správanie žalobkyne počas neho a vysvetlil, prečo a ako vzťah ukončil, pričom žalobkyňa súhlasila, že zostanú kamarátmi. Z dôvodu pokračujúceho obťažovania z jej strany si jej telefónne číslo trvalo zablokoval a celú komunikáciu vymazal. Žalobkyňa však v neželanej komunikácii pokračovala formou e-mailov. Dňa 24.8.2020 mu poslala balík a keďže dňa 1.9.2020, keď sa mu nevedela opakovane dovolať, písala mu pod zámienkou potreby kúpy nejakého tovaru z lekárne. Následne jej vyslovene a už aj dosť dôrazne povedal, že sa s ňou nestretne a ona aj tak „išla okolo“. Neskôr ho kontaktovala pod zámienkou riešenia nejakej platby, s ktorou chcela pomôcť, či pod zámienkou potreby konzultácie s hypotékou, prípadne chodila na prechádzky do okolia jeho bydliska (na ulici A. a neskôr M.), hoci v tom čase bývala v mestskej časti Bratislava-Vajnory. Posielala mu aj listy a pohľadnice, ktoré však zničil. Ich obsahom bol detailný opis jej súkromného života akoby vôbec nerešpektovala a ani si nepripúšťala fakt, ktorý jej opakovane zdôrazňoval, že ich vzájomný vzťah sa skončil a že si nepraje, aby ho kontaktovala. Asi od júla 2021 ho začala sledovať v uliciach Starého Mesta. Keď žalobkyňa následne získala parkovaciu kartu, začala parkovať v bezprostrednom okolí jeho

bytového domu, pričom ju často vídaval sedieť v aute, a to v priebehu celého dňa, či cez víkendy a sviatky. Jej tvrdenie, že tam parkovala kvôli ceste do práce neobstojí. Jej vozidlo si natáčal na kameru, aby mal dôkaz o jej iracionálnom a neželanom správaní, aby mohol ochrániť seba a svoju partnerku. Žalobkyňa chodila vyhľadávať jeho prítomnosť a prítomnosť jeho snúbenice do fitness centra, keďže vedela, v akých časoch tam žalovaný chodíva. Správala sa tam veľmi čudne a doslova vyhľadávala ich prítomnosť, presúvala sa vždy za nimi medzi poschodiami tak, aby sa nachádzala na dohľad od nich. Žalovaný do tohto fitness centra prestal chodiť. Začala nevyžiadanou komunikáciou obťažovať aj jeho snúbenicu. Takéto konanie žalobkyne označil ako obťažovanie. Výsledkom jej stalkerských aktivít bol spomenutý incident, pričom na tomto mieste pripustil poškodenie jej vozidla, ktoré mal zo zúfalstva posypať múkou a vajičkami a poškrabať ho a keď ho žalobkyňa začala naháňať, zareagoval skratovo tak, že ju udrel, aby ju odplašil. Uviedol, že si je vedomý toho, že tak urobiť nemal, no chce, aby bolo zrejmé, že nie on má tendenciu prenasledovať žalobkyňu alebo jej dcéru, ale práve on je obeťou prenasledovania z jej strany. Priznal, že je rád, že ho od tohto incidentu prestala vyhľadávať, prestala parkovať pred jeho domom a bol by rád, ak by vo svojich dovtedajších aktivitách už nepokračovala. V tom sa jej snažil preukázateľne zabrániť aj podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Zopakoval, že z uvedeného je viac ako zrejmé, že neexistuje žiadna dôvodná obava z ohrozenia telesnej alebo inej integrity žalobkyne z jeho strany a teda dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia. Na záver uviedol, že si je vedomý, že v tejto veci môže byť potrebné posúdenie celej veci vecou komplexnejšieho dokazovania, a preto má za to, že súd prvej inštancie mal povinnosť v ním stanovenej lehote uložiť žalobkyni povinnosť podať návrh na začatie konania vo veci samej. Navrhol odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu výroku I. a IV. zmeniť a návrh žalobkyne zamietnuť a priznať mu proti nej nárok na náhradu trov konania, vrátane náhrady trov odvolacieho konania, v rozsahu 100 %.

3. V doplnení k odvolaniu žalovaný oznámil, že žalobkyňa opätovne účelovo začala parkovať motorové vozidlo bezprostredne pred vchodom do bytového domu, v ktorom žalovaný býva (dňa 8.11.2023 a aj 9.11.2023). Takéto konanie považuje za pokus o provokáciu, ako aj za dôkaz toho, že žalobkyňa sa ho v skutočnosti nijakým spôsobom nebojí. Takéto konanie žalobkyne zároveň vyslovene neguje akúkoľvek potrebu existencie neodkladného opatrenia.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že odvolanie povinného (z dôvodu jednotnosti označenia ďalej ako „žalovaný“, poznámka odvolacieho súdu) považuje za absurdné až cynické. Žalovaný systematicky a cieľavedome navrhovateľku (opäť z dôvodu jednotnosti označenia ďalej ako „žalobkyňa“, poznámka odvolacieho súdu) sledoval, čo bolo preukázané predložením množstva nahrávok žalobkyne, ktoré zhotovil žalovaný a pokúšal sa nimi navodiť dojem, že je to žalobkyňa, ktorá ho prenasleduje. Žalobkyňa takéto nahrávky nezhotovuje a práve žalovaný mal vždy pripravený mobil, či iné zariadenie, ktorým ju nahrával. Nebezpečné konanie žalovaného sa však jej natáčaním na verejných priestranstvách a vo verejne prístupných miestach neskončilo, práve naopak. Zameral sa na jej majetok, konkrétne motorové vozidlo a následne žalobkyňu fyzicky napadol. Odvolanie je teda vecne aj právne nedôvodné a je potrebné mu nevyhovieť a rozhodnutie, ktoré chráni žalobkyňu ponechať v platnosti. Vo vzťahu k doplneniu odvolania žalobkyňa uviedla, že toto podanie dokazuje nebezpečnosť uvažovania žalovaného vo vzťahu k nej. Uviedla, že M. ulica nepatrí žalovanému a rovnaké absurdné závery možno konštruovať aj o ňom, že to on provokuje žalobkyňu chodením po verejne prístupnej ulici. Žalobkyňa býva v rovnakej štvrti a je tam problém s parkovaním, tak parkuje tam, kde je voľné. Žalobkyňa zároveň poukázala na to, že žalovaný chce nepochopiteľne predmetné neodkladné opatrenie zrušiť, keďže sám inicioval úplne rovnaké neodkladné opatrenie (Mestský súd Bratislava IV sp. zn. 23 C 43/2023, právoplatné dňa 22.7.2023), len nebol úspešný a z nejakého dôvodu nepodal voči tomuto rozhodnutiu odvolanie. Jeho konanie je podivné a nedáva žiadny zmysel ani logiku. Má za to, že neodkladné opatrenie je dôvodné a dôvodnosť jeho vydania a trvania sa zvýšila. Navrhla odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania.

5. Žalovaný v ďalšom vyjadrení zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii, najmä absentujúcej potrebe naliehavej úpravy vzťahov neodkladným opatrením, ako aj absentujúce vecné dôvody na jeho nariadenie, ktorú v zásade žalobkyňa nevyvracia, len sa snaží „citovým vydieraním“, odôvodňovať svoj inak nedôvodný, šikanózný a súdnu autoritu zneužívajúci návrh. Poprel všetky skutkové tvrdenia žalobkyne s odôvodnením, že dôvodom podania dôvodného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia môže byť len skutočná a preukázaná obava o telesnú integritu navrhovateľa a nie

deklarovaná, fiktívna obava, ktorú svojim konaním navrhovateľ priamo a sám spochybňuje. Žalobkyňa sama preukazuje a svojim konaním aj tvrdeniami potvrdzuje, že jej obava nie je reálna, keďže návrh podala s extrémnym časovým odstupom po zmieňovanom incidente a tiež v tom, že sama sa vystavuje prítomnosti žalovaného, ako aj v tom, že z jeho strany išlo o jednorazový, žalobkyňou vyprovokovaný incident, ktorý sa pred tým, ani po tom ani v náznakoch nikdy neudial. Tvrdil, že nie je žiadny agresor. Ostatnýkrát stretol žalobkyňu pred jeho obydľím pred dvoma dňami a predtým opakovane možno každý druhý-tretí deň. Stotožnil sa so žalobkyňou, že mu nepatrí celá ulica M., ale poukázal na to, že žalobkyňa sa opakovane bez reálneho dôvodu na tejto ulici vyskytuje, čo svedčí o tom, že jej cieľom je iba komplikovať mu život, keďže žalobkyňa sa zvyčajne postaví alebo kráča tak, aby sa museli stretnúť. Jej tvrdenia o tom, že v Starom Meste býva, a preto parkuje práve pred jeho domom podľa neho nie sú presvedčivé, pretože tu parkuje minimálne každý druhý deň a pravidelne ju tam vída, keď sa vracia domov. Vzďialenosť medzi jeho a jej bydliskom (I. č. X a M. č. XX) je takmer jeden kilometer, pričom v okruhu jej bydliska je niekoľko desiatok iných ulíc, kde by mohla parkovať bez ohľadu na parkovaciú politiku. K zmienenému incidentu zopakoval, že bol frustrovaný zo správania žalobkyne, ktorá po nevydarenom vzťahu odmietala pochopiť, že ju už naozaj nechce. Nahrávky, ktoré vyhotovoval, nemali za cieľ zasahovať do jej integrity, ale zhromažďovať dôkazový materiál. Vyslovil domnienku, že odvolací súd aj vzhľadom na svoju prax pozná prípady, kedy je dôvodné nariadenie tohto druhu neodkladného opatrenia, čo však nie je tento prípad. Ten, kto tvrdí, že sa bojí, určite neparkuje a neprechádza sa pravidelne pred domom toho, koho sa bojí. Za normálnych okolností by mu bolo ľahostajné, či takéto neodkladné opatrenie existuje alebo nie, pretože on žalobkyňu nevyhľadáva, nesledí pred jej domom, nepotrebuje sa k nej približovať ani ju stretávať. Za daných okolností ale trval na jeho zrušení, pretože je pravdepodobné, že žalobkyňa nastolí situáciu v rozpore s nariadeným neodkladným opatrením. Zotrval aj na skúmaní zdravotného stavu žalobkyne znalcom z odboru psychiatrie. Žalovaný zároveň poprel pravdivosť tvrdení žalobkyne týkajúcich sa akéhosi poškodzovania jej majetku ním a jeho manželkou, jemu ani jeho manželke žiadne obvinenie nebolo vznesené. Vie, že žalobkyňa opakovane na neho podávala trestné oznámenia za poškodzovanie jej majetku a už aj samotní príslušníci PZ sa jej správaniu čudujú. Nepoprel, že súd v minulosti jeho návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, išlo o jeho snahu prinúť žalobkyňu, aby ho prestala vyhľadávať. Fakticky však týmto neodkladným opatrením nie je vôbec zabezpečené to isté, čo mienil dosiahnuť svojim návrhom. Žalovaný ním chcel dosiahnuť, aby sa žalobkyňa zdržala vyhľadávania jeho prítomnosti, avšak jej cieľom je vyhľadávať jeho prítomnosť, pričom poukázal na skutočnosť, že svoje nadmerné vyskytovanie sa pred bydliskom žalovaného ani nespochybňuje. Zotrval na svojom odvolacom návrhu.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), z obsahu spisu nezistil procesné vady súdu prvej inštancie (§ 380 ods. 2 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

7. Pre rozhodnutie súdu o nariadení neodkladného opatrenia je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia. Stavom v čase rozhodovania je skutkový a právny stav veci, o ktorej sa má rozhodovať podľa návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a súd sa vysporiada len s tými okolnosťami, ktoré z tohto návrhu vyplývajú. Pre vyhovenie návrhu musí jeho navrhovateľ osvedčiť aspoň základné skutočnosti umožňujúce prijať záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ako aj potreby zásahu zo strany súdu z dôvodu obavy možného ohrozenia výkonu exekúcie, resp. z dôvodu bezodkladnej potreby upraviť pomery medzi stranami sporu. Pri rozhodovaní hovoríme o osvedčovaní tvrdených skutočností. Osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie. Dôkazné bremeno spočíva výlučne na navrhovateľovi neodkladného opatrenia a jeho návrh by mal obsahovať všetky náležitosti umožňujúce jeho meritórne vybavenie.

8. Obsah neodkladných opatrení v zmysle § 325 ods. 2 písm. f) až h) C.s.p. upravuje zdržanie sa určitého konania v súvislosti s ochranou integrity ohrozenej osoby. Ich podstatou je skutočnosť, že vydanie takéhoto opatrenia slúži na ochranu jednotlivých osôb, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že je ohrozený ich život, telesná, duševná alebo sexuálna integrita, osobná sloboda alebo bezpečnosť. Primárnym účelom je zabránenie akejkoľvek forme rodovo motivovaného násillia alebo násillia v blízkych vzťahoch, ako sú fyzické násillie, obťažovanie, sexuálne násillie, prenasledovanie, zastrasovanie alebo iné formy nepriameho nátlaku. Chránenej osobe má byť v odôvodnených prípadoch

poskytnutá okamžitá a efektívna súdna ochrana. Súd musí mať za osvedčené ohrozenie telesnej alebo duševnej integrity navrhovateľa konaním osoby, proti ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje. Kvalitatívne požiadavky na osvedčenie rozhodujúcich skutočností budú vždy determinované konkrétnymi okolnosťami prípadu ad hoc. Ohrozenie telesnej alebo duševnej integrity navrhovateľ spravidla osvedčuje lekárskymi správami, trestným oznámením, čestným vyhlásením tretej osoby (v pozícii svedka incidentu), písomnou, elektronickou alebo telefonickou komunikáciou a pod. Pokiaľ ide o účinky tohto druhu neodkladného opatrenia, zákaz alebo obmedzenie komunikácie (písm. g/) a zákaz alebo obmedzenie priblíženia sa na určitú vzdialenosť (písm. h/), ako menej závažné zásahy do osobných slobôd povinného, sú ex lege podmienené tým, že zakázaným správaním by telesná alebo duševná integrita navrhovateľa mohla byť ohrozená. Aj túto skutočnosť však musí navrhovateľ pred nariadením neodkladného opatrenia relevantným spôsobom osvedčiť.

9. Zo strany žalobkyne bolo potrebné preukázať existenciu odôvodneného podozrenia z násillia zo strany žalovaného, a to predložením relevantných a hodnoverných tvrdení a dôkazov deklarujúcich skutočnosť, že jej telesná alebo duševná integrita je ohrozená, resp. že vykazuje stopy psychického alebo fyzického násillia. Odvolací súd pri posudzovaní žalobkyňou predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že zákonné podmienky na zamedzenie priblíženia žalovaného k žalobkyni splnené neboli. Nebola osvedčená okamžitá potreba upraviť pomery sporových strán, keďže žiadne násillie (ani len v štádiu pokusu) zo strany žalovaného smerujúce voči žalobkyni nebolo preukázané, resp. ani okolnosti, či intenzita konfliktu z mája 2023 takýto okamžitý zásah súdu nevyžadujú. Je nesporné, že žalovaný sa v minulosti ojedinele dopustil voči žalobkyni ataku do jej telesnej integrity, ku ktorému sa priznal, oľutoval ho a následne preukázal, že incident bol vykonaný v afekte, v snahe zabrániť jeho ďalšiemu prenasledovaniu zo strany žalobkyne (čo jeho konanie síce neospravedlňuje, ale nebezpečenstvo tohto jeho konania bolo predmetom posúdenia v trestnom konaní). V nasledovnom období sa žalovaný nijako nesnažil kontaktovať sa so žalobkyňou osobne, telefonicky, či iným spôsobom. Odvolací súd neveril tvrdeniam žalobkyne, že žalovaný je tým, ktorý nadmieru vyhľadáva jej osobu, prenasleduje ju. Tieto tvrdenia vyvrátil žalovaný nielen spolu s odvolaním predloženými listinnými dôkazmi, ale odvolaciemu súdu sa javí ako nelogické, aby žalovaný, v súčasnosti ženatý s treťou osobou a vystavený trestnému konaniu, snažil sa z dôvodu nespracovaného rozchodu so žalobkyňou kontaktovať, aby ohrozil jej telesnú alebo duševnú integritu. Ak má totiž žalobkyňa obavu zo stretnutia so žalovaným, kedy by mohlo dôjsť k podobnému incidentu, je nepochopiteľné, z akého dôvodu sa nevyhýba miestam, na ktorých by žalovaného mohla/musela stretnúť, práve naopak, tieto situácie zrejme sama vyhľadáva. Žalovaný k odvolaniu zároveň predložil uznesenie Mestského súdu Bratislava I zo dňa 1.12.2023, č. k. 26 T 31/2023-156, ktorým súd podmiennečne zastavil jeho trestné stíhanie pre skutok kvalifikovaný ako prečin výtržníctva v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci, pretože žalovaný ako obvinený vyhlásil, že spáchal skutok, pre ktorý je stíhaný, nahradil škodu poškodeným a vzhľadom na osobu obvineného s prihliadnutím na jeho doterajší život a na okolnosti prípadu možno takéto rozhodnutie považovať za dostačujúce s tým, že žalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov a zároveň mu uložil povinnosť písomne sa žalobkyni ospravedlniť. Z odôvodnenia tohto uznesenia tiež vyplýva, že žalovaný uhradil žalobkyni ako poškodenej škodu vo výške 1.078,- €, ako aj poisťné poškodenej v Generali poisťovňa, a.s. vo výške 1.444,90 €. Súd uloženie povinnosti žalovanému odôvodnil tým, že táto povinnosť by mala podporiť jeho rozhodnutie viesť riadny a spoločensky prospešný život, pričom pri výbere vzal do úvahy okolnosti spáchania skutku - akt fyzickej agresie voči osobe, čo v bežnej spoločnosti nie je možné považovať za štandardný spôsob riešenia konfliktov. Splnenie tejto povinnosti bude súd vyhodnocovať pri rozhodovaní o osvedčení sa obvineného počas a po uplynutí skúšobnej doby. Aj z tohto súdneho rozhodnutia vyplýva, že návrh žalobkyne na nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia nie je dôvodný, keďže nie je pravdepodobné, že by žalobkyni hrozil zo strany žalovaného akýkoľvek zásah do jej osobnej integrity, či poškodenie jej majetku a práve uložením povinností v trestnom konaní je podľa názoru odvolacieho súdu dostatočným spôsobom zaručené, že sa incident z mája 2023 nebude opakovať. Odvolací súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že ak sa žalobkyňa domnieva, že zo strany žalovaného jej hrozí akýkoľvek útok na jej fyzickú, či psychickú integritu, resp. poškodenie jej majetku, je tiež povinná predchádzať škodám a nevyhľadávať situácie, kde by mohlo prísť k neželaným stretnutiam s ním a pri ktorých by mohlo dôjsť k vyhroteným situáciám a konfliktom.

10. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že záver prvoinštančného súdu ohľadom dôvodnosti návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, spočívajúceho v jeho zákaze priblížiť sa k žalobkyni na vzdialenosť 5 metrov je nesprávny. Odvolací súd poukazuje na to, že

neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. h) C.s.p. sa považuje za menej závažný zásah do osobných slobôd povinného, je ale podmienené tým, že zakázaným správaním by telesná alebo duševná integrita navrhovateľa neodkladného opatrenia mohla byť ohrozená. Aj túto skutočnosť však musí navrhovateľ pred nariadením neodkladného opatrenia relevantným spôsobom osvedčiť. Nakoľko, tak ako je uvedené vyššie, žalobkyňa neosvedčila ohrozenie svojej telesnej alebo duševnej integrity zo strany žalovaného, odvolací súd zmenil podľa § 388 C.s.p. odvolaním žalovaného napadnutý výrok I. uznesenia, ktorým nariadil súd prvej inštancie, aby sa žalovaný nepribližoval k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, s výnimkou procesných úkonov na súde, polícii či úrade, na ktoré bude žalovaný predvolaný za prítomnosti žalobkyne tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia aj v tejto časti zamietol. Výrok III., ktorým súd prvej inštancie poučil žalovaného, že nariadené neodkladné opatrenie na návrh niektorej z procesných strán súd zruší v prípade, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené, ako aj že žalovaný môže podať žalobu vo veci samej, predmetom ktorej bude nárok na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia, nebol odvolaním žalovaného napadnutý, odvolací súd ho v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 v spojení s § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p. (nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané zanikli, alebo ak také dôvody neexistovali) ako bezpredmetný zrušil, keďže vzhľadom na uvedené, toto poučenie stratilo opodstatnenie.

11. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p. a výrok IV., ktorým súd prvej inštancie žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, zmenil tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

12. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).